

А л ь о н а Р я з а н ц е в а

БДСМ

б у д ь д о б р о ю , с л у х н я н о ю і м и л о ю

Т е м п о р а , 2 0 2 5

З а т р и р о к и д о . . .

Діва Марія дивиться так, ніби проклинає. У темноті її сумні очі пожирають мене розчарованим поглядом майже з такою ж швидкістю, з якою вогонь — дерев'яну раму ікони.

Ікони рятують першими. Їх кидають на траву, намагаючись якомога швидше винести з церкви святих. Але полум'я невблаганне — воно визирає з вікон, погрожуючи перекинутися на сухі гілки дерев.

Вогонь заворожує. Посеред гупої ночі — помаранчево-червоний танець під позолоченими куполами. Мої легені вже наповнилися чорним гірким димом, від якого я кашляю, але не зважаю на те.

— Ану відійдіть!

Один з рятувальників штовхає мене в бік. Я намагаюся відвести погляд від полум'я, яке знищує мене.

Знищує моє минуле.

Знищує моє кохання.

Знищує нас.

Я знову кашляю, цього разу сильніше. Чийсь руки відтягують мене на безпечну відстань, де я не відчуваю подих вогню на обличчі.

— Дитинко моя, з тобою все гаразд? Покликати лікаря? — незнайомий лагідний голос звертається до мене. — Ох, Царице Небесна, таке горе...

Я хитаю головою, відходжу на кілька метрів та опускаюсь додолу біля дерева. Очі болять, серце калатає.

У задній кишені джинсів вібрує телефон. Тремтячими пальцями я розблоковую екран та дивлюсь на повідомлення, яке сподівалася отримати.

«Шкода, що всередині церкви немає тебе».

Зі сторони храму чується страшний, обрамлений людськими криками шум. Здається, щось повалилося, зламалося, спалахнуло. Я не хочу дивитися у той бік.

Я хочу виправити свої помилки.

Я хочу шезнути.

Я хочу бути всередині церкви, яка палає.

РОЗДІЛ 1

Т р и р о к и п о т о м у . . .

Боксерські груші у напівтемному приміщенні видаються особливо самотніми. Я прохожу повз них, забираю недопиту пляшку води, яку забув хтось зі спортсменів, і щільно зачиняю вікна. Клуб має хорошу охорону, та й навряд когось захочеться сюди залізти, але це вже ввійшло у звичку. Щовечора перед закриттям клубу я перевіряю, чи все гаразд. Тільки так я зможу спати спокійно. Або принаймні без додаткових нічних жахів.

Зараз восьма вечора. Майже в усіх залах закінчилися тренування, лише внизу, у тренажерному, бує життя. Я прямую до Тимурового кабінету, двері якого напіввідчинені. Як хороший начальник, він завжди йде з роботи останнім.

Я вже торкаюся дверей, аж тут завмираю.

— Якщо я ще раз таке почую, викину тебе з клубу, — каже Тимур.

На жаль, я не бачу, кому адресовані слова. Тимурів голос спокійний, та в ньому чується злість. Я добре її знаю,

тож завмираю та навіть затримую дихання. Не люблю підслуховувати, але не можу зрушити з місця.

— Ти мене зрозумів?

— Знаєш, Тимуре, ти забагато на себе береш, — чую знайомий голос.

Мені потрібно кілька секунд, аби його ідентифікувати. Голос належить Захару — боксеру, який займається в клубі не один рік.

— Серйозно? — перепитує Тимур.

Я не бачу, але уявляю, у якій позі він стоїть — руки схрещені на грудях, голова нахилена вліво.

— На кожную силу знайдеться інша сила. Знаєш таке прислів'я? — питає Захар.

Якусь мить Тимур мовчить.

— Я зараз виб'ю тобі зуби, — після паузи погрожує він. — А потім змушу їх проковтнути. Такий фольклор тобі до вподоби?

Більше зволікати не можна. Бійки поза рингом — заборонені. Тимур це знає, але він з тих людей, що люблять порушувати правила. Та ще й у клубі, який належить йому.

— Привіт, — кажу я, заходячи в кабінет.

Тимур стоїть, обпершись об стіл. Його тонкі губи зімкнені в одну лінію, погляд зосереджений, рішучий. Він закотив рукава светра, оголивши передпліччя. Недобрий знак.

— Про що говорите?

Тимур навіть не дивиться на мене. Натомість Захар підводиться з крісла, застібає клітчасту сорочку. Він вищий за Тимура, але я не сумніваюся — якби почалась бійка, допомога знадобилася би Захару.

— Ми вже закінчили, — говорить він, йдучи до дверей. — Добраніч, Сашо.

— Добраніч, — луною відгукуюся я, а потім повертаюся до Тимура. — Що це було?

Чоловік ще якийсь час непорушно дивиться на двері, за якими зник Захар, а потім переводить погляд на мене.

— Робочі моменти.

— Погроза вибити зуби — це «робочий момент»?

— У нашому клубі — так, — шкіриться Тимур, сідаючи за стіл. — Малий бовдур.

— Мені не подобається, як ти розмовляєш з бійцями.

Чоловік зводить на мене очі, з його обличчя поступово зникає усмішка.

— Ми намагаємося підтримувати в клубі здорову атмосферу, — кажу я, хоча під Тимуровим зоровим сканером мені стає ніяково. — І такий тон...

— Ти гадки не маєш, про що він говорив, а вже мене відчитуєш, — перебиває Тимур, — якого біса, Сашо?

— Я просто не хочу конфліктів.

Тимур видихає, відкидаючись на спинку крісла. У нього втомлений, навіть змучений вигляд.

— Якщо Захар не перестане так себе поводити, конфлікти будуть. І великі.

— І що ж він хотів?

— Він хотів бути крутим хлопцем і погратися в шантаж.

— Шантаж?

Я опускаюся в крісло, немов мене підстрелили.

— У нього нічого на тебе немає, — заспокоює Тимур, наливаючи у склянку води. — Та й на мене теж. Так, лише пусті балачки. Але якщо він не замовкне, ми з ним попросаємося.

Я хапаю склянку, жадібно п'ю воду під пильним поглядом Тимура.

— Не хвилюйся, нічого страшного не сталося. У Захара просто кров молода, адреналіну хочеться. У його віці я теж поведився нахабно. Пам'ятаєш?

Я повільно киваю. У порівнянні з Тимуром п'ятирічної давнини, Захар — сама вихованість.

— Він не загроза? — питаю я, ігноруючи Тимурову спробу перевести розмову на іншу тему.

— Аж ніяк, — легка усмішка торкається його губ. — Кілька профілактичних розмов, і він заспокоїться. А якщо ні, у клубі більше ніхто нікого не тримає.

Я киваю, дивлячись на свої зчеплені пальці рук.

— Але, Сашо, — каже Тимур, опускаючись навпочіпки переді мною, — хоча б ти не влаштовуй скандали. Поки начальник тут я, ми робитимемо по-моєму. І я говоритиму з підлеглими так, як вважаю за потрібне. Добре?

Я не хочу сперечатися. Якась частина мене прагне лідерства, але інша — раціональна — погоджується з Тимуром.

— Добре. Я поїхала додому, — кажу, встаючи з крісла.

Чоловік теж підводиться, кладе руку мені на талію, притягує до себе. Я завмираю, готуючись до... до будь-чого. Поцілунку? Ляпаса? Обіймів? Удару?

— Їдь обережно, — натомість промовляє Тимур, ледь торкаючись губами моєї щоки. — Я напишу, як звільнюся.

— Не треба, — вичавлюю з себе, дивлячись в його очі, — сьогодні я хочу виспатися.

Якусь мить він мовчить, немов аналізує мої слова. Він завжди такий — аналізує, прораховує, допитується. Ми знайомі вже багато років, а я досі не розумію, навіть йому це.

— Добре, — нарешті киває Тимур та відпускає мене.

Його погляд ковзає по моєму темному волоссю, по короткій куртці та джинсах. Я мовчки виходжу з кабінету. Хороший настрій випаровується, залишаючи гіркий посмак, який хочеться залити чимось алкогольним.

Але якщо я вип'ю, то обов'язково напишу Тимуру. Якщо я напишу Тимуру, він обов'язково приїде, скине з себе одяг та роздратування, знову змусить мене підкорюватися його словам, рукам, поглядам.

Мені справді треба відпочити. Тому я їду додому та вимикаю звук на телефоні.

РОЗДІЛ 2

Вранці я про це шкодую. Не чую будильника, не встигаю випити кави. Заскакую в авто, відповідаючи на дзвінки.

— От сука.

У дзеркалі заднього виду бачу, як наближається патрульний. На вигляд молодий, стрункий. Вираз обличчя серйозний, без тіні усмішки. Глибокий вдих, ще глибший видих.

— Добридень, — проціджую крізь фальшиву недопосмішку, коли поліціант називається. — Щось сталося?

— Ви розумієте причину зупинки?

Я стискаю кермо, намагаючись не випустити гнів із салону автівки. Сваритися з поліцією, нехай й патрульною, сьогодні не хочеться.

— Розумієте, — пробую всміхнутися по-справжньому, — я проспала і ще не встигла...

— Ви порушили пункт 17.1 ПДР, проїхали смугою громадського транспорту, — сухо перебиває поліціант,

суплячи тонкі брови. — За це передбачена адміністративна відпо...

Мені кортить поставити чоловіка на беззвучний режим. До клубу — ще двадцять хвилин їзди. Я дратуюсь та ледь стримуюсь, аби не наїхати на патрульного. У прямому та переносному сенсі.

— Штраф так штраф. Випишуйте вже, — врешті-решт гримаю, аби скоріше закінчити цю монотонну лекцію посеред дороги.

Сьогоднішній ранок не міг стати ще гіршим. Я виїжджаю на головну дорогу, відчуваючи у роті присмак зубної пасти з ментолом.

— Візьми ж ти слухавку!

Я вкотре телефоную Тимуру, сподіваючись почути його заспаний голос. Мабуть, він просто проспав — іншого пояснення, чому чоловік не відповідає, у мене нема.

Менш як за пів години та десятка марних спроб додзвонитися начальнику я паркуюсь біля сірої одноповерхівки.

— Ми так не домовлялися, — замість привітань зустрічає мене Олег Вікторович, навіть не намагаючись звучати ввічливо.

Вікторович взагалі рідко усміхається, а особливо — мені. Високий стрункий брюнєт з ранньою сивиною має алергію на жінок та непунктуальність. Сьогодні зранку він зірвав джек-пот.

— Де Тимур?

— Мені самій це цікаво, — бурмочу я, відчиняючи двері будівлі. — Проходь. Сьогодні товар прийматиму я.

— Так, а Тимура не буде? — у голосі Вікторовича звучить щось схоже на розпач.

Розпач звучить і в моєму голосі, але я його намагаюся приховати. За всі роки роботи в клубі товар я ніколи не приймала. Усім обладнанням та екіпіруванням зазвичай займається Тимур.

— Перевірати будеш? — не дивлячись на мене, питає Вікторович.

Я дивлюся на коробки, відкриваю одну. Звичайні рукавички та капи. В іншій — рушники та стосики серветок. Нічого серйозного.

— Усе окей.

— Гроші налік чи карта?

— А як зручніше?

— Зручніше мати справу з Тимуром.

Це вже не перший чоловік за день, який намагається допекти мене до живого. Виникає бажання протестувати рукавички просто зараз. На блідій пиці Вікторовича.

Розрахувавшись із постачальником (обійшлося без ушкоджень), я знову телефоную Тимуру, паралельно вмикаючи кавомашину у кабінеті. Приміщення маленьке, але з диваном, на якому я часто засинаю без задніх ніг. Зробити це хочеться і зараз, але, поки Тимур не з'явиться на роботі, такої розкоші я собі не дозволю.

— Тук-тук, — я чую голос, власниця якого у ту ж мить відчиняє двері, не дочекавшись моєї відповіді. — Добри-ранок.

Женя, бухгалтерка та моя подруга в одній особі, позіхає, заповзаючи у кабінет. Падає на диван, розкинувши довгі худі руки. Киває у бік кавомашини.

— Мені чорну без молока.

— Я схожа на баристу? — у моєму голосі чується неприхована отрута. — Чого ти так рано на роботі?

Женя здивовано кліпає, тягнучись до телефона, аби перевірити час.

— Та я завжди так приходжу. Мій робочий день о десятій починається. Скільки років дружимо, а таких дрібниць не знаєш.

Я ставлю дві чашки кави на столик біля дивана та позіхаю.

— Вибачай. Зранку я зла.

— Не сказала б, що тільки зранку, — коситься на мене Женя, але тієї ж миті всміхається. — Жартую. Дивно бачити тебе в клубі так рано.

— Мені теж.

Перший ковток кави. Обпікаю язик, кривлюся.

— Тимур не відповідає. Довелося товар за нього приймати.

— Тимур не відповідає? — перепитує Женя, ніби має проблеми зі слухом. — А що сталося?

— Я звідки знаю?

Дівчина задумується, тре перенісся.

— І як довго?

— Години зо три. Мені цей Вікторович увесь ранок телефонував, мовляв, чекає на Тимура. Екіпіровку привіз.

— Дивно, — тягне Женя, повільно підносячи чашку до рота. — Зазвичай Тимур не запізнюється. І не забуває про таке. Може, загуляв?

— Може, — погоджуюсь я, хоча гуляти Тимур не любить.

Я знову набираю знайомий номер. Злість на начальника поступово трансформується у тривогу. Я вслуховуюсь у гудки, розмірковуючи, чи могло щось статися з Тимуром?

— Та все з ним окей, — плескає мене по нозі Женя, — не переживай. Ти ж знаєш Тимура.

Тимура я знаю вже років вісім. Останні три він обіймає посаду директора клубу. Я — його заступниця, хоча дехто презирливо називає мене помічницею або секретаркою. Звичайно, поза очі, бо здоров'я своє цінує — востаннє я билася давно, але деякі легенди про мої бойові навички досі ходять клубом.

— Ладно, я пішла працювати. Податки самі себе не сплатять, — допивши каву, каже Женя, відкидаючи довге хвилясте волосся на спину. — Якщо що, клич.

Я киваю. Сиджу, скролячи стрічку новин. Знову заходжую у листування з Тимуром — востаннє він був онлайн

ще вчора ввечері. Дивно для людини, яка зазвичай на зв'язку 24/7.

Закривши кабінет, обходжу клуб. Вдень приміщення здається іншим. Невинним. Сонячне світло заповзає крізь панорамні вікна, заповнюючи собою весь простір. Воно відбивається від поверхні матів, огортає ринг та нещодавно вимиту підлогу.

Як вчителі звикають до запаху крейди, а плавці — до хлорки, я вже і не помічаю пахощів поту та крові, яким просякнуті стіни залу. На мить я завмираю, роздивляючись серце клубу — великий просторий ринг. Чорно-білі кольори, стриманий дизайн, оновлений ремонт. Це було те саме місце, що й три роки тому. Але одночасно все було іншим. Я теж була іншою.

Принаймні я дуже на це сподіваюся.

РОЗДІЛ 3

Не пам'ятаю день, коли потрапила сюди вперше. У п'ять років? Десять? Можливо, я побачила клуб ще немовлям. Мій батько був тренером, викладав у школярів та дорослих. Дітей вчив він-чуню і карате, а старших хлопців — боксу та, як я дізнала згодом, боям без правил.

У дитинстві клуб здавався мені величезним. Я тонула в його просторах залах, людських криках та відлуннях різної сили ударів. Приходила сюди після школи, у закутках вчила уроки, попри шум засинала на твердих лавках, допоки батько не закінчував роботу. І тоді ніс мене, сонну, додому.

Якщо заплющити очі, можна повернутися у часі. Уявити себе дитиною, яка сміливо забігає на ринг. Уявити, як ця дитина зав'язує неслухняне волосся у гульку, як вона стає у стійку й прислухається — до порад батька, до стукоту власного серця. Та дівчина була щаслива. Якби

я повернулася у минуле, я б витягла її з цього рингу, з цього клубу, з цього пекла.

Я розплющую очі. Часточки пилу під пильним поглядом жовтневого сонця літають у повітрі. Минуле розчиняється, я знову перетворююся на дорослу.

— Олександро! Олександро е-е-е... — охоронець махає рукою, намагаючись згадати моє ім'я й по батькові. — Можна вас на секундочку?

Я йду назустріч низенькому, але дужому чоловіку з густим темним волоссям. Мимоволі затримую погляд на кобурі, яка звисає з його пояса.

— Я хотів запитати: а кому ввечері залишати ключі?

На мить я розгублююся.

— А чия зміна після вашої? Павла?

Охоронець втуплюється у мене таким же розгубленим поглядом.

— Гм... Взагалі, мала би бути Павла, так. Але ж він не вийде.

— Чому?

— Тому що ви нас звільнили.

Я підіймаю брови, ставлячи німе питання. Охоронець мовчить.

— В якому сенсі?

— Та начальник сказав... Андрій Іванович, ви ж його знаєте?

Я терпляче киваю.

— Він вчора нам повідомив, що ви нас всіх звільнили. І мене, і Пашку.

Подумки я рахую до десяти, аби не лаятися при охоронці. Цей день точно буде не з легких.

— Я нікого не звільняла.

— Можливо, Тимур Олександрович? — припускає охоронець, несміливо всміхнувшись.

— Можливо. Я зателефоную директору вашої фірми й все з'ясую. Можете поки повертатися на робоче місце.

Чоловік киває, не ставлячи додаткових питань.

Раніше клуб охороняли набагато сильніше. Біля будівлі стояв шлагбаум, сек'юриті сиділи в окремій будці. Кілька років тому ми прибрали загорожу, зменшили кількість сторожів — хоча й вони чергували тут цілодобово.

Я повертаюся до кабінету, відкриваю ноутбук та якусь мить бездумно роздивляюся чорний монітор. У ньому відображаюсь я — скуйовджене волосся, опущені кутики губ, не дуже помітні синці під очима. У майже тридцять років шкіра починає вимагати від тебе уважнішого ставлення, аніж вмивання проточною водою двічі на день.

— Алло, пане Андрію? — я відчиняю вікно, повертаючись у крісло. — Це Олександра, клуб «Бадб». Не відволікаю?

На тому кінці протяжно зітхають.

— Що трапилося?

Я дістаю цигарку з пачки, кручу її в пальцях.

— Ваш охоронець, Сергій, ось щойно сказав, що ви від нас йдете. Хотіла з'ясувати, що сталося.

— Що сталося? — гмикає Андрій. — Що це у вас за розіграші такі?

Я мовчки підпалюю цигарку. Перша за ранок — суцільна насолода.

— Вчора ввечері Тимур дав ясно зрозуміти, куди нам йти, — продовжує Андрій після паузи. — Хоча контракт у нас з вами був до наступного місяця. До речі, я вам надіслав рахунок за неоплачені тижні роботи. Бо хто має моїм хлопцям доплачувати, я?

— Зачекайте. Тимур... розірвав з вами угоду?

Андрій видихає з неприхованим роздратуванням.

— Так. Так! Мені ще раз повторити? Вчора Тимур зателефонував мені й сказав: аста ла віста, більше ви нам не потрібні. Усе. Які ще питання?

— Окей. Можливо, я не знала...

— Розбирайтеся з Тимуром самі. До побачення, Олександро.

Не встигаю й слова вставити, як вже бачу на дисплеї «кінець виклику». Я затакуюсь, суплячи брови. Мені все це не подобається. Дуже не подобається.

Куди щез Тимур? Чому він звільнив наших охоронців? Якого біса я ні сном ні духом про це? Питання стоять у повітрі, як і гидкий дим, без відповіді.

Я ще раз телефоную Тимуру. Пишу повідомлення. Не витримавши, лізу у фейсбук — десь в друзях має бути Тимурів брат. Хоч з ним він спілкується мало, але... Але все може бути.

«Востаннє я чув Тимура минулого місяця. Нічим не можу допомогти. Може, він загуляв чи забухав. Не бери в голову — з такими, як він, нічого не трапляється. Повір мені», — я дивлюсь на бездушну відповідь, не знаючи, як реагувати далі. А якщо Тимур у небезпеці? Вмирає у калюжі власної крові?

Я здригаюся, намагаючись відігнати від себе страшні картини. Можливо, Тимур справді «загуляв»? Залишився в якоїсь баби ночувати, тому що я вчора йому відмовила, й заснув безпробудним похмільним сном?

Від цих думок на душі стає ще паскудніше. Я барабаню пальцями по столу, вирішуючи, що робити далі.

— Не панікувати, — раджу собі, заварюючи другу чашку кави. — Це ж Тимур. Він собі зарадить.